Hustý déšť bubnuje o střechy domů lemujících hlavní ulici. Naslouchám tomu zvuku, jako by to byla má oblíbená hudba. Dnes déšť vítám, protože dokonale sedí k mé náladě. Pokud bych ji chtěla popsat, stačilo by se podívat na dnešní oblohu. Zataženo, temné mraky udržující světlo v šachu zakrývají většinu pohledu. A v tom irsky typickém, chladném nehostinném počasí, kdy v ulicích není ani živáčka, se vlečeme my. Táta s mámou, mým bráchou Henrym a babičkou Heather jdou vpředu. Já se loudám značný kus za nimi a se staženými rty míjím všechny ty rozmanité obchůdky – pekařství s bledě modrým vývěsním štítem hlásajícím *U Nadýchaného koláčku*, kamennou zastavárnu *Doherty & syn* a zapadlé, ale roztomilé knihkupectví *Zlatá kniha.* Mé nejoblíbenější a nejnavštěvovanější místo v Heath Islandu.

Přeletím pohledem tematicky obměněnou výlohu, s knižními novinkami obtočenými řetězy z mušlí. Usilovně mhouřím oči, jak se snažím z dálky rozpoznat nápisy, které na nich stojí. Nechci jít blíž ze strachu, že by mě poznal tmavovlasý modrooký kluk stojící za pokladnou. Po čtvrtečním fiasku vážně ne.

Ze soustředění mě vytrhne hlasité odbíjení kostelních zvonů, ohlašující, že jsou tři hodiny odpoledne. Hned jak skončí, uslyším tátovo netrpělivé zavolání: ,,Dělej, Violet, vždyť víš, že je ta loďka objednaná na čas!“ Pohrdavě si odfrknu, ale kvůli hrozícímu nebezpečí v podobě pohledu Willa Johnsona se z místa odlepím a dál pokračuju v chůzi. Vážně nechápu, co na té projížďce táta, a vlastně i všichni ostatní mají. Já na plavbě kolem pobřeží v malé, smradlavé, rybářské loďce – navíc v hustém dešti – nevidím nic zábavného. S mým štěstím totiž ještě k tomu určitě zjistím, že mám mořskou nemoc. Mnohem radši bych místo toho seděla v našem velkém pronajatém bytě, v křesle si črtala do sešitku jednu kresbu za druhou a neustávající liják bych pozorovala jen z okna.

Tok myšlenek mi přeruší hlasité, děsivé zahřmění. Zaduní přímo nade mnou, tak blízko, až sebou polekaně škubnu. Zní to, jako by se protrhlo samo nebe. Přes déšť vidím Henryho vyděšené trhnutí i ustaraný pohled, který si mezi sebou vymění táta s mámou. Táta se ke mně otočí, jako by na mě chtěl něco zakřičet, ale nestihne to. Předběhne ho krátké, uši drásající praštění, které doprovází obraz blesku protínajícího jeden ze stromů uprostřed cesty. Záblesk ostré stříbřité barvy ozáří zachmuřenou ulici. Překvapením zaječím a klopýtnu. Zakopnu o vyčnívající šedou kostku a rozplácnu se na zemi. Chvíli tam jen tak klečím, ale nakonec otevřu oči a vyhrabu se zpátky na nohy.

A ty se mi skoro znovu podlomí. Kolem mě se rozprostírá hustá lezavá mlha, která v nestřeženém okamžiku nahradila chladný déšť, ze kterého už nikde nezbývá ani kapka. S tím se ještě vyrovnám, ale ani trochu nejsem připravená na lidi, procházející okolo mě. Ne, lidi ne. Bytosti objevující se v nevelkém pruhu chodníku, který představuje mou dohlednost, nevypadají jako obyčejní lidé. Vesele spolu neklábosí, neukusují z plněných baget nahrazujících oběd ani si rozhořčeně netelefonují s drahými polovičkami na opačné straně telefonu. Tyto postavy mají ve tváři nicneříkající neutrální výraz a jejich chůze mi přijde podivně naučená, jako když si nazpaměť nacvičíte předepsaný text a pak ho jako stroj dokola stále stejně opakujete. Ale dvě věci mě na nich hned na první pohled zarazí: většina osob má na sobě oblečení z minulých století a… a jsou černobílí. Všechny ty bytosti vycházející

z neprostupné mlhy mi připomínají stíny. Kopírují pohyby někoho jiného, jejich chování je naučené, a ne jejich vlastní…

Neblázni, Violet, místo zabývání se nepravděpodobnými představami radši přijď na to, kam ses to vlastně dostala. A taky vymysli, jak se odsud hezky rychle dostat, okřiknu se v duchu. Pak mě však napadne další znepokojivá myšlenka: kde jsou vlastně všichni ostatní?

,,Mami? Tati? Haló, kde jste všichni?!“ volám, hlas se mi víc a víc třese strachy, když se z mlhy neozve žádná odpověď.

,,Babičko Heather! Henry, kde jste?!“ Propadám panice, vyděšeně se otáčím na místě a v mlze pátrám po záblesku mámina nepromokavého hnědého kabátu či jasné červené barvě, patřící Henryho bundě. Šedobílý opar však pečlivě zakrývá každou možnost na shledání s mou rodinou.

Zavrčím a frustrovaně nakopnu kamínek ležící mi u nohou. Rozhodnu se uchýlit k další možnosti. Prkenně se napřímím a rádoby odvážně vykročím k jedné z černobílých postav.

Je to vysoký muž s mohutným knírem, oděný do omšelého pruhovaného obleku, který se mu napíná nad vystouplým břichem. ,,Ehm… promiňte? Mohla bych se… ehm, mohla bych se vás zeptat, kde to jsem?“ Hlas se mi nervózně zadrhává, muž si mě však vůbec nevšímá. Neotočí se na mě, nevěnuje mi ani pohled a dál opřený o hůl nevzrušeně pokračuje v cestě.

Zmateně se za ním dívám. Tak trochu pozornosti by mi snad věnovat mohl, ne? pomyslím si popuzeně a odfrknu si. Nevzdávám to, vyhlédnu si další osobu a odhodlaně k ní dojdu.

,,Slečno?“ zeptám se mladé dívky, která má na srdcovitých rtech posazených v kulaté šedivé tváři nanesenou tmavou rtěnku. Na rozdíl od předchozích kolemjdoucích má na sobě oblečení, které se nosí v tomto století, což mi dodá odvahy.

,,Můžete mi prosím říct, co je tohle za místo?“ zeptám se a abych se ujistila, že mě opravdu poslouchá, ostýchavě jí položím ruku na rameno. Vzápětí však zalapám po dechu, protože mi ruka projde skrz jejím tělem. Konečky prstů vidím vycházet z dívčiných zad. Hlasitě, překvapeně zaječím, až se to rozlehne celou ulicí. Vyděšeně od dívky klopýtám co nejdál a dávám si při tom pozor na stromy v řadě uprostřed ulice.

Zády se přitisknu k chladné kamenné zdi budovy na opačné straně ulice. Srdce mi zběsile buší v hrudi. Přes závoj mlhy matně vidím tu dívku se rtěnkou, která si teď strnule prohlíží výlohu olivově zeleného obchodu. Jsem tak ráda, že po vší té pochmurné šedi vidím něco barevného, že mi zprvu ani nedojde, na co se dívám. Vzápětí ale nevěřícně vykulím oči, když mi to konečně docvakne. Přistoupím o několik kroků blíž, abych mohla jméno prodejny pohodlně přečíst.

Rybárna U Ernesta, stojí na oprýskaném štítu houpajícím se nad dřevěnými dveřmi. Tedy název obchůdku v Heath Islandu. Na hlavní ulici.

Snažím se uklidnit a přemýšlet. Nahrnulo se na mě moc nových věcí a zatím jsem neměla čas si o nich pořádně popřemýšlet. Se zavřenýma očima, ignorující bytosti tiše procházející okolo mě, si v hlavě uspořádávám myšlenky.

177

Všechno divné začalo tím bleskem, uvědomím si. Blesk mě překvapil, já zakopla, a když jsem se zvedla, už se kolem mě plazila mlha a z ní vycházely ty… ty Stíny. Pak už jsem mámu s tátou, babičkou ani Henrym neviděla. A očividně jsem se sem dostala jen já, protože mi ani jeden z nich na volání neodpověděl a někam jinam by se za tak krátkou dobu nestihli dostat. Pokud se však nestali Stíny, to by mě pak zřejmě ani slyšet nemohli, přeběhne mi v hlavě úvaha. Hrůzou se otřesu, když si představím, že by to byla pravda. Pevně doufám, že jsou všichni v pořádku.

Stíny očividně nejsou jako lidé, pokračuji v přemýšlení. Nejen, že mě neslyší, ještě k tomu nejsou z hmoty – nedá se jich dotknout, skoro jako když se snažíte uchopit mlhu. Že by to spolu nějak souviselo? pomyslím si a otevřu oči.

Pozoruji osoby, které přede mnou nejsou zakryté všudypřítomným oparem. Stará žena se zářivě bílými vlasy a obličejem pokrytým vráskami. Malý ušmudlaný klučík s oblečením, na kterém převažují spíš díry než hrubá látka. Shrbený plešatý muž ve vězeňských šatech. Drobná holčička ve špinavých šatech, držící se jako klíště kolem krku své vyhublé maminky, které navzdory neutrálnímu výrazu v očích vidím bezbřehý smutek.

Pohledem přejedu zpátky k ceduli, visící mi přímo před očima. Odlepím se z místa a kontrolující bezpečnou vzdálenost mezi mnou a neustále proudícími Stíny přejdu k rybárně.

Prosklenými okny výlohy se dívám do ztichlého obchůdku. Pana Mortona, kterého obvykle vídávám stát za pokladnou, kde si povídá se svými zákazníky, nikde nevidím. V celém obchodu není ani živáčka a stíny plazící se z koutů jsou až děsivě temné.

Náhle se odkudsi z neprostupné mlhy ozve příšerný, uši drásající výkřik. Poplašeně sebou trhnu a odvrátím se od ztemnělé výlohy. Oči mhouřím do bílého oparu a snažím se přijít na to, odkud se ten křik ozval. Vtom to uslyším znovu. Bolestný, mučivý nářek, který se táhne ulicí a zvoní mi v uších. Zní z nevelké dálky, odněkud po mé pravé straně. Bez přemýšlení se za tím zvukem rozběhnu.

Tápu v mlze, která mi teď přijde ještě neproniknutelnější, a na zátylku mě ledově zamrazí, když si představím, že to křičí někdo z mé rodiny. Kapuce mi padá z hlavy, když ještě zrychlím. Hned vzápětí však musím prudce zastavit, abych nenarazila do člověka klečícího přede mnou. O ruce se opírá z posledních sil, celé tělo se mu třese námahou. Oči má vytřeštěné hrůzou a pusa je otevřená v němém výkřiku. Ale nejhorší je, že má záda celá zbrocená krví, která je v tomhle pokaženém světě temně černé barvy. Rychle mu prosakuje košilí, ze které se pak řine na zem.

Když k němu jako v transu dojdu blíž, vidím, že krev pochází ze dvou hlubokých ran vedle ostrých lopatek. Na čele mi vystoupí studený pot a chce se mi zvracet.

Vtom se ve vzduchu ozve krátké, skoro nepostřehnutelné zasvištění. Bez hnutí a jako ve zpomaleném záběru sleduju, jak se na mužových zádech objevuje další rána. Okamžitě z ní začne proudit krev. To už jeho tělo nevydrží a on se s odporným zachroptěním definitivně zhroutí k zemi. To mě konečně probere z mrákot a já se k němu s třesoucíma rukama trhaně skloním.

177

Opatrně se mu natáhnu k paži, mám v plánu z jeho rukávu od košile vytvořit provizorní obvaz, ale ruka při mém pokusu jen naprázdno hmátne. Samozřejmě. V panice rychle vstanu a běžím k nejbližší postavě.

,,Prosím vás, pomozte mi, nevím, co mám dělat," drmolím rychle, ani si nevšimnu ke komu, ,,tady pán krvácí a…" Hlas se mi vytratí, když si uvědomím, že mě bytost přede mnou neslyší. Nevzdávám to a bezhlavě se vrhnu k další osobě. Oddrmolím ani ne polovinu toho, co předtím, než si poraženě přiznám, že to nemá cenu.

To si ty pitomé Stíny nevšimly kromě mě ani toho člověka, který mi tu umírá před očima? To nevidí jeho zmučený výraz v očích, neslyší jeho bolestné sténání? Frustrovaně vykřiknu a vrátím se zpátky k tomu muži. Ten už teď jen bezvládně leží na zádech na studených kočičích hlavách a nevydává ani hlásku. Krev, které teď už, zdá se, proudí méně, kolem něj vytváří hrůzostrašnou tmavou skvrnu. Ještě jednou se ho pro jistotu zkusím dotknout, ale ruka mi stejně jako předtím jen naprázdno hmátne. Neulpí mi na ní ani kapka jeho krve. Odtáhnu ji a ustoupím od mužova těla o malý, roztřesený krůček.

Na tvářích ucítím těžké, slané slzy. Všechen ten stres na mě konečně dolehne. Ráda bych bojovala, bojovala o život muže, ležícího přede mnou. Vážně ano. Ale mé snažení by stejně bylo k ničemu, tak proč se namáhat? Místo abych si je tedy otřela z tváře, nechám horké slzy proudit dál.

Se zamlženým zrakem pozoruji prázdný pohled jeho očí, a nemůžu se rozhodnout, jestli bych místo toho strnulého výrazu, který už nikdo nikdy nedostane šanci změnit, radši nezírala na tři hluboké rány v jeho zádech. Nohy se mi roztřesou a já bezvládně klesnu k zemi.

Sedím tady od něho jen půl metru a stejně mu nemůžu nijak pomoct, přemítám a schoulím se do klubíčka. Oči pevně tisknu k sobě, abych se na muže nemusela dívat. Tělem mi otřese první vzlyk, pak druhý, a já se jim bezmocně poddám.

Dnes je toho na mě už moc. První se bez sebemenšího varování ocitnu v nějakém neznámém alternativním světě. Zjistím, že jsem tu úplně sama, bez mé rodiny, o které jen tak mimochodem nevím vůbec nic, takže si teď vlastně klidně taky může vesele trajdat v nějakém Světě 2.0. Protože to je ještě moc málo, z pitomé mlhy, která si spokojeně může odškrtnout ve svém seznamu položku *Mást lidi a nedovolit jim zjistit, kde že se to vlastně právě nachází*, si jen tak pro nic za nic v klídku vychází černobílí lidé, kteří vypadají, jako že sem omylem zabloudili z šestnáctého století. A taky jsou očividně úplně nahluchlí. A jako třešničku na dortu musím sledovat, jak umírá nějaký kolemjdoucí muž, a nemůžu mu vůbec pomoct.

Prudce vstanu, až se mi z toho trochu zatočí hlava, a rozhodně si otřu slzy, které mi teď pokrývají celou tvář. Přestaň se litovat a sedět tady jako jedna velká usmrkaná hromádka neštěstí, a radši to tu trochu prozkoumej a nejlépe přijď na to, jak se odsud dostat, napomenu se přísně v duchu. Tomu muži už stejně nepomůžeš, tak svůj čas alespoň naplno využij.

Věnuji zhroucenému tělu ještě poslední smutný pohled a vykročím od něj opačným směrem, než je místo, na kterém jsem se v tomhle světě ocitla poprvé.

177

Udělám sotva dva kroky, než mě něco napadne. Vytáhnu z kapsy své obláčkově modré nepromokavé bundy telefon, na který jsem v celém tom koloběhu událostí dočista zapomněla, a stisknu tlačítko na jeho pravém boku.

Nic se nestane. Když i po delší chvíli stále zírám na nehybnou černou obrazovku, zmateně se zamračím. Nepamatuju si, že bych telefon vypínala. Navíc si vzpomínám, že jsem ho včera večer dávala do nabíječky, takže tím to být taky nemůže. Zkusím to znovu, stále však bez výsledku. Rozhodnu se, že nefungujícímu telefonu se budu věnovat později. Pro tuto chvíli jsem ze všech předchozích zážitků příliš vyčerpaná, než abych se tím zabývala. Mobil si tak strčím zpátky do kapsy a pokračuju v původním plánu: co nejvíc tohle podivné místo prozkoumat.

Jdu téměř vycházkovým krokem, pilně se vyhýbám všem procházejícím stínům. Pohledem přejíždím po tolika detailech, kolik mi jen mlha dovolí zahlédnout. Je to dost nešikovné, protože z celé ulice vidím jen malou část, která je navíc až do posledního okamžiku skrytá. Když ale projdu kolem již několikátého domu, aniž bych si pořádně zapamatovala jeho vzhled, znovu se zastavím. Zavřu oči, zhluboka se nadechnu a pokusím se vypudit z hlavy obraz bezvládně ležícího muže v kaluži krve.

Nemohla jsi mu nijak pomoct, opakuju si už po několikáté. *Víc jsi udělat nemohla, tak se tím netrap, Villie*, ozve se mi v hlavě. Trhnu sebou a prudce otevřu oči. Ten hlas a tu jedinečnou přezdívku, kterou mi nikdo jiný neříkal, bych poznala všude. Je přesně takový, jaký si ho pamatuju. Hluboký a konejšivý, který vždycky uměl říct tu správnou věc, aby člověka uklidnil a povzbudil. Dědův hlas.

Od jeho smrti mi to náhle prázdné místečko v hrudi mohly zaplnit jen vzpomínky a tenký zlatý náramek, který mi věnoval, když ještě ležel v nemocnici. Znovu ho slyšet je pro mě strašně uklidňující. Chvíli tam jen tak zírám do mlhy, a snažím se udržet si v sobě ten prchavý hřejivý pocit, který ve mně vyvolal. Dal mi naději, že jsem dost schopná, abych se odsud dostala zpátky za svou rodinou.

Vtom se mi v hlavě znovu ozve. Zní ale jinak. Nemá ten známý uklidňující tón, uvědomím si zmateně. *Vyjdi z této ulice a zahni dolů,* zazní ostrý ženský hlas, který nepřipouští námitky. *Pak hledej cihlový dům s rozbitým oknem.* Tak já jsem se už asi vážně zbláznila. Dědův hlas bych ještě mohla přičíst mé představivosti, ale tenhle mi nijak povědomý není. Třeba nakonec vážně patřím na psychinu, jak mi tolikrát opakoval můj mladší bratr Henry.

Stejně jako záležitost s telefonem to nakonec odsunu na neurčito. Jestli jsem opravdu zešílela, tak s tím teď moc nenadělám. Nejlepší bude poslechnout ten hlas. Stejně jsem se tu chtěla porozhlédnout.

Vyrazím tedy svižnějším tempem ulicí, poháněná zvědavostí, co na mě v té budově čeká. Podvědomě vyčkávám, jestli se mi náhodou v hlavě neozve ještě nějaký další hlas, jediné, co narušuje všeobecné mrtvolné ticho, jsou však mé pravidelné kroky.

Dorazím na konec ulice a snažím se rozpoznat okolo stojící domy. Napravo kousek ode mě je postaven modernější, šedý jednopatrový dům. Na dveřích je pověšen kýčovitý oranžový

177

věnec hlásající ,,Vítejte u Banksů“. Přes ulici stojí bíle omítnutý roztomilý domeček, s bledě modrou vývěskou ,,Květinářství u Fiony“ zavěšenou nad širokými dřevěnými dveřmi. A na jejím rohu matně spatřím červenou ceduli ,,Oxford Street“. Dál nedohlédnu, ale i to mi stačí na potvrzení mé domněnky – až na ty divné Stíny je svět, nebo spíš město, ve kterém jsem se tak nešťastně ocitla, totožné s Heath Islandem.

No, nějakou převratnou myšlenku, která by mě odtud zachránila a vysvobodila, jsem sice nečekala, ale tohle mi v mé situaci ani trochu nepomohlo. Cítím, že už mám zase na krajíčku a vysíleně, ale přesto naštvaně zamrkám. Vsadím se, že je dnešek mým novým rekordem v počtu slz za den.

Povzdechnu si – sama nad sebou, i nad touhle katastrofální situací – a udiveně zamrkám, když zjistím, že mě nohy mezitím nějak samy zavedly přímo před ten cihlový dům, ke kterému jsem měla namířeno. Jako by je snad někdo naprogramoval. Ohlédnu se a zjistím, že jsem nevědomky urazila několik desítek metrů a že se ten roh už skoro ztrácí za zatáčkou. Fajn. Nebudu komentovat.

Dům se nade mnou mohutně vypíná, tmavě červené cihly vystupují z mlhy a dočista roztříštěné okno ve spodním patře mu dodává lehce děsivý nádech. Prohlížím si ten kousek domu, který vidím. Šedý a špinavý pokoj, očividně dlouho nepoužívaný. Pochmurné světlo zvenku osvětluje hromádky prachu a pohozený nábytek. Chatrný stůl a osamoceně vyhlížející tři hnědé židle, válící se pod ním. Kolem toho všeho jsou rozházené knihy se starými, zašlými hřbety. Připomíná to něco jako obývák, ale už hodně dlouho nepoužívaný. Přemýšlím, co se tam asi stalo. Žila tam dříve nějaká rodina, která musela utéct? Nebo se možná zvrhla jedna z manželských hádek? Nebo ten dům vykradli poté, co se rodina odstěhovala? Už se chci obrátit a pokračovat někam dál do města, když vtom se v místnosti objeví postava. A je mi až moc dobře povědomá.

Ztuhnu a vykulím oči. Ne, to přece není možné. Co by tu sakra dělal? Pak si vzpomenu na naše poslední, ne zrovna šťastné setkání, a polije mě horko. *Bože.* Stud z té vzpomínky však přebije neustávající šok. Trvá mi to jen jeden pomalý, roztřesený nádech, než tiše vydechnu: ,,Wille?“

Člověk, zpola ukrytý ve stínech, sebou trhne a prudce se obrátí. Mdlé světlo mu přejede po tváři. To mi potvrdí můj odhad. Je to on. Will, kluk z knihkupectví, kterého nejspíš neznám tak dobře, jak jsem si myslela.

Přejede po mně očima a vzápětí nevěřícně zkoprní. Ve tváři se mu jasně zračí naprostý šok z toho, že mě tu vidí.

Will se ke mně ztuhle vydá a několikrát si mě znovu prohlédne, jako by nemohl uvěřit svým očím. ,,Vi-Violet? Co tady proboha děláš?“ ,,To bych se tě taky chtěla zeptat,“ odpovím, stále ještě naprosto vykolejená z toho, že jsem ho tady našla. ,,Já…“ Vtom mě to zasáhne. Celá vlna emocí se na mě svalí, když si konečně můžu aspoň trochu vydechnout.

177

Nejsem v tom sama. Ať už by se stalo cokoli, už tady nejsem sama, a je to taková úleva, že se mi za zavřenými víčky objeví slzy. Jedna z nich mi sklouzne po tváři. Potom druhá. Otevřu zamlžené oči a podívám se na Willa.

,,P-promiň," vyrazím ze sebe. Několikrát se dlouze, zhluboka nadechnu. Pomalu se dávám zase dohromady, a tak mi naskakuje i přemýšlení. ,,Jen… Bylo toho na mě hodně, tak jsem prostě ráda, že tě tady vidím." Mírně se usměju a otřu si vlhké tváře.

Will pořád stojí přede mnou v okně a ustaraně na mě upírá ty svoje nekonečně modré oči. Vypadá trochu nesvůj, nejspíš neví, co má říct, nebo udělat, když se před ním holka tak trochu emocionálně složí.

Najednou se mi něco otře o lopatky a projede mnou chlad. Polekaně se ohlédnu na Stín šourající se okolo mě. Je to starý muž s buřinkou opírající se celou svou vahou o vratkou hůl. Nemůžu si pomoct a zhnuseně se oklepu. Will si toho všimne a nejistě ukáže k sobě. ,,Mohla bys jít sem za mnou? To vysvětlování bude na dýl, tak abys byla co nejvíc v klidu," řekne a pokyne hlavou ke všudypřítomným pohybujícím se Stínům.

Poslechnu ho a opatrně otevřu vchodové dveře. Vratkým krokem dojdu k prázdné zárubni v obýváku a vstoupím. Možná se konečně dozvím, co se to stalo a kam jsem se dostala, pomyslím si. Sednu si na jednu z židlí, které Will postavil, a strčím si prokřehlé ruce do kapes. Doteď jsem si ani neuvědomila, že je mi zima, ale když jsem si konečně mohla zase na chvilku vydechnout, naplno jsem všudypřítomný chladný opar pocítila.

,,Takže… asi začneme u toho, jak ses sem vlastně dostala. Mohla bys mi to prosím trochu popsat, Viv?" *Viv*. Nedělám z toho žádné přehnané závěry, vážně ne, ale z té nové přezdívky mě zahřeje u srdce. Will se na mě mírně usměje, z počátečního šoku se už nejspíš vzpamatoval, a nakloní hlavu na stranu, připravený si mě vyslechnout. A já spustím.

,,S tátou, mamkou, babi a Henrym jsme měli namířeno na projížďku loďkou kolem pobřeží. Bylo něco kolem třetí a strašně pršelo. Já jsem byla pomalejší než ostatní, takže jsme mezi sebou měli velkou mezeru. A pak se to stalo." Zachvěju se, když si na ten okamžik vzpomenu. ,,Oblohu najednou prořízl blesk, který udeřil do jednoho z těch stromů veprostřed ulice. Já jsem se tak lekla, že jsem sebou plácla na zem. Asi jsem přitom musela zavřít oči, protože když jsem je pak otevřela, byla jsem," obsáhle mávnu rukou ve vzduchu, „už tady."

Pohlédnu na Willa. Má zamyšleně nakrčené obočí a pramen mírně zvlněných hnědých vlasů mu spadl do obličeje. Rychle radši zpátky sklopím oči.

,,Absolutně jsem neměla tušení – a ani teď nemám – kde jsem se to vlastně ocitla. Snažila jsem se to tu trochu prozkoumat, a pak jsem tě tady našla," zakončím své vyprávění. Chvíli ani jeden z nás nic neříká. ,,Hmm… No, nevím, jestli na to mám vůbec právo, ale vzhledem k tomu, že pan Sailor umřel, tak asi jo." Chvíli trvá, než mi dojde, že ,,panem Sailorem" myslí mého dědu. ,,Ehm… Cože?" zní moje reakce.

,,Zasvětím tě do tady toho všeho." Radostně se usměju. ,,Ale jen pod jednou podmínkou – všechno, co ti řeknu, si musíš nechat pro sebe. Potom pochopíš, proč je to tak důležité." ,,Ale co až se budou rodiče a babi s Henrym vyptávat? Protože oni určitě budou." ,,Věř mi Violet.

177

Nebudou.“ Pochybovačně nakrčím obočí. ,,Prostě mi věř,“ zopakuje. Hlasitě si povzdechnu. ,,Fajn, dobře. Souhlasím,“ kývnu po chvilce. Zhluboka se nadechnu a připravuju se na všechno, co mi řekne. Will si několikrát nervózně zmáčkne ruce a pak spustí.

,,Nejdřív na tebe těch nových informací asi bude dost, ale neboj. Pak už je to v pohodě. Takže... Místu, kde teďka jsme, se říká Bezčasí. Je tomu tak proto, že tady neplyne čas. Bezčasí není nikde na Zemi. Je prostě někde mezi, místo někde jinde,“ odpoví na mou nevyřčenou otázku. ,,A teď přijde asi ta nejhorší část. Ty černobílé postavy, co tady všude vidíš chodit, nejsou živé. Ale, no, ani mrtvé. Jsou to totiž jenom takové schránky lidí, kteří dřív žili. Jsou to,“ do mrtvolného ticha si odkašle, ,,v podstatě to jsou odrazy mrtvých lidí.“ Prudce se nadechnu. Jsem ráda, že sedím, jinak by se mi určitě podlomila kolena. Will se snaží vyhledat můj pohled, ale já oči tvrdohlavě upírám do holé špinavé podlahy.

,,Do Bezčasí nemůžou cestovat všichni, jen lidi se speciálními schopnostmi,“ pokračuje po krátkém zaváhání. ,,Těm se říká Poutníci. Tenhle dar se předává z generace na generaci, jen někdy,“ kývne hlavou směrem ke mně, ,,to prostě úplně nevyjde.“ ,,Takže…“ Zhluboka se nadechnu. ,,Takže to mi chceš jako říct, že někdo z mé rodiny je tamten… Poutník?“ Dosud jsem se ho snažila nepřerušovat, ale tohle jsem už nevydržela.

Mačkám si zkřehlé ruce a nemůžu tomu uvěřit. Ještě do dneška jsem neměla ani tušení, že nějaká magie, nebo jak se to dá vůbec nazvat, existuje. A teď mi tady chce jako Will tvrdit, že ještě k tomu jsem já a někdo další z mé rodiny Poutník?! Jako pardon, ale tohle už se mi zdá vážně trochu moc. A pak mi dojde ještě jedna věc.

,,Děda?“ zašeptám nevěřícně. Nemůžu tomu uvěřit. Můj děda, ten strašně hodný dědeček, který mi jako malému dítěti vyprávěl pohádky? Ten že by celý svůj život skrýval tohle obrovské tajemství? Will mi to jen kývnutím potvrdí. Zabořím se hloub do nepohodlné tvrdé židle a snažím se to všechno vstřebat.

Můj děda byl, stejně jako já, Poutník, opakuju si stále dokola v duchu, ale není to o nic realističtější. Pak mi ale na povrch najednou vyplavou všechny ty záblesky z mého života, o kterých jsem doufala, že už si na ně nikdy nevzpomenu.

Podivná hutná mlha, která se mi nespočetněkrát rozprostřela v hlavě a se kterou se vždycky objevily děsivé přízračné útržky – černobílá žena nečinně stojící na pochmurné ulici, chlapec, který mnou jako by nic s ochromujícím chladem prošel.

Pak taky noční můry, ze kterých jsem se probouzela propocená a s hrůzně podrobnou vzpomínkou na smrt hned několika lidí, odehrávající se přímo před mýma očima. Zmrzlý chlapec stočený do klubíčka, stará žena ležící v mohutné posteli a kolem ní plačící lidé.

Náhle se mi vybavují i krátké útržky s dědou. Třeba když jsem mu jako malá holka nahlédla do jeho tajného červeného sešitku. Skoro jsem ani nestihla přečíst nadpis ,,Bezčasí“, než mě poprvé v mém životě plácl přes prsty. Nebo pak taky –

,,Violet? Violet, jsi v pohodě?“ Willův tichý hlas mě probere. Upřeně na mě pohlíží.

177

,,Jo. Jo dobrý, jenom se to všechno snažím nějak zpracovat," řeknu neurčitě. Mnu si studené dlaně a kolečka se mi v hlavě jen otáčí. Snažím se moc nesoustředit na všechny ty pocity, které mi právě prolétávají celým tělem, ale nejde to. A tak místo toho, abych se dál utápěla ve smutku, vyberu si něco jiného. Zlost.

,,Fajn, takže ty mi chceš jako říct, že já patřím k tady těm podivínům, kteří si hezky cestují z našeho světa do tady toho?" Nejistotu se snažím zamaskovat překříženýma rukama, a podle Willova trhnutí odhaduju, že se mi to celkem daří.

,,Víš, já vlastně ani nechápu, proč ti vůbec věřím. Můžeš se mi tady snažit nakecat v podstatě úplný bláboly, anebo je taky tohle celé jen sen." Rychle vstanu. Zatnu zkřehlé ruce a otočím se od něj zády. Chci odtud zmizet, ale stačím udělat sotva dva kroky, než mě Will popadne za pas a strhne mě s sebou na zem. Rychle si přiloží prst na rty.

V téhle pozici setrváme jen několik vteřin, ale ze mě i tak stihne všechen nastřádaný vztek vyprchat. Zvedneme se a oprášíme si oblečení. Střetnu se s jeho očima. ,,Můžeš mi prosím říct, co to jakože mělo znamenat?" vyhrknu. Will si prohrábne vlasy.

,,Asi jsem reagoval moc přehnaně, ale když jsi chtěla odejít," zrudnou mi tváře, ,,někoho jsem na ulici zahlédl. Byla tam Alyssa Bekková." Po chvilce ticha mu konečně dojde, že nemám nejmenší tušení, koho tím má na mysli. ,,Je to taky Poutnice. Je velmi silná, a ve zkratce řečeno, svoje magické schopnosti nevyužívá k právě nejlepším účelům."

To mě dovede k další, mnohem důležitější myšlence. ,,Za předpokladu, že se mi tohle všechno nezdá a že ty i já jsme Poutníci… k čemu mi to všechno vlastně bude? Myslím jako, k čemu mi bude umět cestovat do Bezčasí?" Will kývne hlavou. ,,To je dobrá otázka, Viv, a klidně bych ti na ni hned odpověděl. Mám ale takovej pocit, že toho na tebe může být pro dnešek až dost, a tak bych tě spíš radši dostal zpět domů."

Oči se mi rozšíří a nadšeně vyjeknu. ,,Ty nás umíš dostat zpátky?" Když s úsměvem přikývne, nevydržím to a vrhnu se mu do náručí. Trochu se zapotácí, ale po krátké chvilce překvapení mě jemně stiskne. Odtáhnu se od něho a odhodlaně si odhrnu pramínky vlasů z očí.

,,Tak fajn. Jak ten přesun probíhá?" ,,Je to v podstatě celkem jednoduché. Musíš zavřít oči a vybavit si nějakou svoji šťastnou vzpomínku. A pak si už jenom vybavuješ všechny podrobnosti. Jak ses v tu chvíli cítila, jak to tam třeba vonělo a kdo všechno tam s tebou byl… Prostě si ji vybavíš co nejpodrobněji. A pokračuješ v tom tak dlouho, dokud nejsi zpátky." Odhodlaně narovnám záda. ,,Fajn. To nezní zase tak složitě." Pousměje se. ,,Poprvé to může být těžké, a ne všem se to hned podaří. Domů bych tě mohl dostat i já sám, ale stálo by mě to více energie. Takže to první zkus sama."

V hlavě si pro sebe slíbím, že to zvládnu. Tohle je moje první zkouška a rozhodně ji nechci pokazit. Ještě, než pevně zavřu oči, Will mě uchopí za ruce. Tělem mi začnou proudit zářivá vlákna energie. ,,Pro ulehčení práce," zamumlá. Pak už nic nevnímám. Soustředím se pouze na jednu určitou vzpomínku, která se mi samovolně začala přehrávat v hlavě.

177

Vidím tam svou malou, zhruba sedmiletou verzi, jak hopsá v parku. Ruku mám zavěšenou do mé nejlepší kamarádky Maureen. Do kůže se mi opírá pozdní odpolední sluníčko a v rukou s Mau držíme totožné jahodové zmrzliny. Vesele si spolu povídáme a zubíme se jedna na druhou. Někde daleko za sebou slyším výskot mého malého brášky. To však skoro ani nevnímám, snažím se soustředit jen na to, jak jsem v tu chvíli šťastná a spokojená. Na to, jak mě na ruce hřeje Maureenina drobná ruka, na naše náramky přátelství blýskající se nám na rukou a na můj veselý smích. Na dokonalost toho celého okamžiku.

Když mi mým opravdovým tělem projede nevolnost, vyděsím se, pokračuju však dál. Slunce, zmrzliny, smích. Jemný větřík a lehké šaty vlnící se mi kolem kolen. Zabrní mi tělo. Přes žaludek se mi prožene další vlna nevolnosti. To už nevydržím a otevřu oči. Pak prudce zamrkám. Pro jistotu ještě jednou.

Já. Jsem. To. Dokázala! Ach můj bože. Já jsem to fakt zvládla! Radost mi nezkazí ani prudký déšť, který v Heath Islandu ještě neustal. Vesele se zatočím na místě, až mi skoro podklouznou nohy. Je mi to ale jedno. Pak si nasadím kapuci zpátky na hlavu a nechávám do své bundy bušit všechny ty nekonečné provazce vody, když zkoprním.

Kde je vlastně Will? Co když se tentokrát přesun nepovedl *jemu*? Co když tam zůstal? Mé obavy však naštěstí rychle zaplaší samotný Will, který náhle vyběhne ze dveří knihkupectví. Spokojeně si oddechnu. Will mi jen rychle zamává a věnuje mi úlevný úsměv, než se vrátí zpátky do obchodu. Zmateně se zamračím. Myslela jsem, že si se mnou o tom všem bude chtít promluvit. A pak mě napadne další věc. Jak to, že jsme se tady neobjevili vedle sebe, ale každý na jiném místě?

,,Miláčku! Jsi v pořádku?“ Prudce se otočím. Je to máma. A vedle ní stojí táta s babi a bráchou. Rozběhnu se k nim. Nohy mi na kluzké cestě podkluzují, ale já nezastavuju. Ještě v běhu se jim vrhnu do náruče a pevně je všechny stisknu.

,,Jejda, Violet. Stalo se ti něco?“ zeptá se mě trochu zmateně táta. Odtáhnu se. Teď se zase nechápavě mračím já. ,,Jestli se něco stalo? No ovšem, že ano. Vždyť jsem doslova zmizela.“

Všichni se na mě podívají. ,,Violet, nevím, co si myslíš, že se stalo, ale musí to být jen nějaký blud.“ Babička se na mě starostlivě zadívá. ,,Nemáš náhodou teplotu, broučku? Možná jsi jen přetažená,“ přiloží mi ruku na čelo. ,,Asi jsi z toho trochu v šoku,“ přidá se k ní souhlasně máma. ,,Copak jste si vážně nevšimli, jak jsem zmizela?“ To přece není možné. Sice nevím, jak dlouho jsem byla pryč, ale pár desítek minut to muselo být určitě. Nejde mi to do hlavy.

,,Zmizela? Violet, přemýšlej trošku nad tím, co říkáš. Šla jsi kousek za námi, pak tu do toho stromku praštil blesk a hned na to jsi sem přiběhla a začala vyprávět takové nesmysly.“ Táta to pronáší mírně netrpělivým tónem. Ta slova se mi však rozléhají v hlavě. On o tom mluví, jako by mezi tím nic dalšího nebylo, dochází mi. Žádná mezera.

,,Asi ses zase trochu nechala unést představivostí,“ pousměje se. ,,No jo, to se té naší holčičce přece jenom stává celkem často,“ přidá se k němu máma a konejšivě mě pohladí po mokrých vlasech pod kapucí. To už ale ani nevnímám.

177

Co když, napadne mě. Nechce se mi tomu věřit, ale dneska se mi stalo tolik podivných věcí, že by to mohla být pravda. Musí to být pravda, protože jiné vysvětlení mě nenapadá. Zdá se totiž, že mezi tím, co jsem byla v Bezčasí, se v tom mém, obyčejném světě zastavil čas. A znovu se spustil, až když jsem se vrátila zpět. Hlavou mi proběhnou další, jiná slova, co jsem slyšela už dřív. Přesvědčují mě, že moje domnění je správné. *,,Ale co až se budou rodiče a babi s Henrym vyptávat? Protože oni určitě budou.“ ,,Věř mi Violet. Nebudou.“* Will to pronášel s takovou jistotou, že moje podezření fakt muselo být pravdivé. Oni nemají tušení, že se něco stalo. Neví, že jsem zmizela a že se mi v těch okamžicích život obrátil naruby. A ani se o tom nemůžou dozvědět. O Bezčasí jim nesmím říct ani slovo. Musím si to všechno nechat pro sebe.

Vzpomenu si i na Willovo varování, jedinou podmínku, kterou mi dal. S leknutím si uvědomím, že jsem byla jen kousek od toho, abych ji porušila a všechno mé rodině provalila. Tak tohle se mi nepovedlo. Mentálně se propleskne a připomenu si, že to není všechno. Musím svůj přešlap nějak zahladit, aby se mým výstupem dál nezaobírali.

,,Víš co, mami? Asi jsi měla pravdu, když jsi říkala, že jsem v šoku. Ten blesk mě fakt vyděsil, byl jenom kousek ode mě“ prohlásím. K tomu přihlouple zamrkám a nasadím nejistý úsměv. Přitom doufám, že jim nebude divné, jak rychle jsem otočila kartu. ,,Navíc jsem celkem vyčerpaná, moc jsem toho nenaspala, tak jsem asi trochu zmatená,“ dodám. Není to všechno lež, ne tak úplně. Vážně jsem hodně unavená. Doufám, že střípek pravdy dodá obrázku vystrašené roztěkané dívky na uvěřitelnosti.

Překvapivě to však vypadá, že mému polo-výmyslu uvěřili. Nikdo proti tomu nic nenamítá, táta mě dokonce soucitně pohladí po rameni. Je mi z toho skoro až zle, jak hladce mi to prošlo.

Jen Henrymu se přesvědčení neodráží v obličeji. Upřeně na mě kouká. Pak ale potřese hlavou a odvrátí se. V hlavě si úlevně oddychnu. ,,Tak šup šup, pospěšte si, musíme stihnout tu projížďku,“ prohlásí táta. A jo, jasně. Ten pitomý výlet na loďce. Úplně jsem na to zapomněla. Chvíli jsem v pokušení se z toho vykroutit, ale… Ne, nechci budit žádná podezření. Budu tu hodinu prostě muset nějak přežít. Později si na bytě odpočinu a pak… pak vymyslím, co dál.

Táta obejme mamku kolem ramen a vykročí směrem k malému přístavu na konci svažující se ulice. Babička s Henrym je následují a já se k nim váhavě přidám. Mamka na mě ještě přes rameno vrhne poslední starostlivý pohled a já se přiměju usmát. Jenom hodina. To zvládnu, pomyslím si.

Setřesu ze sebe navlhlou bundu a přehodím ji přes topení. Protáhnu si ztuhlé paže a zimomřivě se zatřesu. Ta hodinová projížďka díkybohu utekla celkem rychle. Zásluhy na tom měl hlavně náš kapitán, kterým se na tu chvíli stal majitel rybárny pan Morton, ošlehaný postarší muž s hustými vousy, který úsměvy rozdává jen zřídka.

177

Tu a tam přidal nějakou poutavou historku, třeba o tom, když ještě jako dítě vyplul s otcem na oceán lovit ryby, když se strhla bouře, jakou nikdy nezažil. Vlny divoce vrážely do lodě a prudký déšť jim neúprosně máčel tváře. Měli jen štěstí, že otec stihl loď na poslední chvíli otočit zpátky ke břehu, jinak by to nejspíš nepřežili. Z té historky mě mrazilo po zádech a zdálo se, že příběh malého Ernesta strhl jak mou rodinu, tak i tu další, co s námi na projížďce byla. Snažila jsem se dávat pozor i u jeho dalších povídaní, to však většinou byly jen nějaké poznatky buď o samotném ostrově, nebo taky o Atlantském oceánu a zvířatech, která v něm žijí. A na to jsem v tu chvíli úplně naladěná nebyla.

Celou dobu se mi v hlavě přemílaly okamžiky z Bezčasí, které doprovázelo nekonečno otázek. Jak jsem se do toho světa přenesla? Proč mně ti černobílí lidé neslyšeli? Pokud jsem tedy ta poutnice, znamená to, že mám nějaké další schopnosti? A proč se magie někdy nepředá z generace na generaci, jak se to prý stalo u mé rodiny? Na žádnou z těch otázek jsem neznala odpověď. Odpovědi byly totiž něco, po čem jsem zoufale prahla, a zároveň se mi jich zoufale nedostávalo.

Jak jsme se tak plavili, uvědomila jsem si, že si pro ně budu muset zajít sama. A to co nejdřív, jinak se z toho zblázním. Pošmournou náladu mi nespravilo ani to, že zhruba půlku našeho výletu jsme absolvovali už bez deště. Nálada se mi trochu zlepšila, až když jsme byli zpátky v našem příjemném teplém apartmánu.

Mamka s tátou projeli nespočet různých webových stránek, než ho konečně objevili. Chtěli, aby byt, ve kterém jsme měli strávit celé dva měsíce prázdnin, byl dostatečně prostorný a útulný. Do tohohle malého městečka v Irsku jsme se totiž nevydali ze zcela vlastního nápadu. Znovu, a naposledy navštívit tohle místo chtěl můj zesnulý dědeček Ed, manžel babičky Heather. Bohužel už to však nestihl.

Děda Ed zemřel strašně náhle a nečekaně. Jeden den tu byl, sice unavený a s bolavými zády, stále však s jiskřivým úsměvem na tváři. Ale ten další… Ten další den nám volala plačící babička a roztřeseným hlasem nám sdělovala, co se stalo.

Smrt dědy nás všechny hrozně zasáhla. Byl to laskavý a veselý člověk a nás trápilo, že jsme se s ním nemohli rozloučit. Nejtěžší to bylo pro babičku, která s ním strávila celý život, a taky pro mamku, jejich jedinou vymodlenou dceru. Truchlili jsme po něm, a stále truchlíme, ale úplně všichni.

Na jeho památku jsme se sem vydali. Když nám to babička navrhla, nebyla jsem z toho, že bych tu měla prožít celé prázdniny, úplně nadšená. A stále nejsem. Ale ani přes to jsem nic nenamítala. Moje nejlepší kamarádka Maureen mi záviděla, že odcestuju na jiný kontinent, ale já jsem nad tím do teď takhle ani nepřemýšlela. Spíš jsem to brala jako nějakou povinnost vůči dědovi, a nedokázala jsem si představit, co budu v tak odlišné zemi bez všech mých kamarádů dva měsíce dělat. Někdy mě to tu ale bavilo. Třeba když jsme jeli na výlet do hlavního města Dublinu, nebo na celodenní procházku kolem útesů a oceánu. A i v Heath Islandu to nebylo úplně špatné. Často jsem chodila do knihkupectví, první jen tak si prohlížet a pročítat knihy, postupem času ale i povídat s Willem.

177

Knihkupectví jsem si vyhlídla hned na začátku července, pár dní potom, co jsme sem přijeli. Ráda a pravidelně jsem do něho chodila, a po několika mých návštěvách jsme si s Willem začali povídat. Vyprávěla jsem mu o svém životě doma v Kanadě, o mé rodině, kamarádech i o tom, proč tu vlastně trčím na celé prázdniny. Upřímně se o všechno zajímal a svými občasnými trefnými poznámkami mě několikrát rozesmál.

On mi na oplátku vyprávěl zase o sobě. Dozvěděla jsem se, že mu je čtrnáct, stejně jako mně, a že v Heath Islandu bydlí už od dětství. S tátou, mámou a jeho dvěma staršími sestrami Scarlett a Leah žijí v bytě hned nad knihkupectvím. Jeho máma *Zlatou knihu* vlastní a Will tam vypomáhá, kdykoli může. Což znamená, že teď o prázdninách je v obchodě prakticky pořád. Knížky má rád skoro stejně jako já, takže jsme stihli diskuzi i o tom, jestli je Snape vlastně kladná postava nebo spíš záporák.

S Willem se mi povídalo příjemně snadno, rozhovory nám lehce plynuly a navzájem jsme se toho o sobě ve chvílích, kdy nemusel věnovat svou pozornost zákazníkům nebo doplňování knih do polic, hodně dozvěděli. Seznámila jsem se taky s Leah a Scarlett, dokonce i s jeho mámou, paní Johnsonovou. Působili na mě jako veselá šťastná rodina, a přesto, že pana Johnsona jsem ještě nepotkala, byla jsem si jistá, že bude podobně usměvavý a škádlivý jako ostatní. Postupně jsem se na občasná povídaní s Willem začala těšit.

A netrvalo dlouho, než mi došlo, co se stalo. Will se mi líbil. A to jakože celkem hodně. Dál jsem však chodila do knihkupectví a ty motýlky v břiše jsem zarputile ignorovala. Přestože jsem někdy měla pocit, že v jeho pohledu vidím i něco víc. Přestože jsem ho občas přistihla, jak se na mě potají dívá. Přestože vždycky, když mě uviděl, úsměv mu zjemněl a rozzářil se ještě o něco víc.

Do *Zlaté knihy* takhle chodím už pár týdnů. Tedy, chodila jsem. Až do čtvrtka. To se totiž stala ta nehoda. Četla jsem si knížku z jednoho regálu v rohu obchodu, když do dveří vstoupil Will. Nesl krabici napěchovanou knihami a mířil s nimi k nevelkému regálu kousek od pultu, kde se vystavují novinky. Očividně si mě nejspíš zatím nevšiml. A mě, jakožto inteligentní lidskou bytost, napadlo, že ho překvapím. Opatrně jsem se k němu plížila a Will se pořád neotáčel. Počkala jsem si na správný moment, když už jsem stála jen kousek za ním. Trochu jsem se naklonila k jeho uchu a hlasitě jsem pronesla: ,,Baf!“ Jenže…

Nedopadlo to úplně tak, jak jsem si představovala. Will se hrozně lekl a poplašeně nadskočil snad metr do výšky. Plná náruč knih se mu rozsypala po podlaze a když se ke mně Will prudce otočil, loktem vrazil do vratké komody. Ta se povážlivě rozhoupala, a přes všechny mé naděje to nevydržela a převrátila se. Vrazila do Willa, ten zase vrazil do mě, a oba i s komodu jsme spadli na zem. V poměrně prostorném knihkupectví se ta rána rozléhala vskutku působivě. Řekla bych, že ten zvuk si s sebou ponesu už navždycky.

Jak jsme se tak váleli na podlaze, přispěchalo k nám několik lidí. Mladá žena s miminkem v šátku se nás starostlivě stále dokola ptala, jestli jsme v pořádku. Starý pán, který se roztřeseně opíral o dřevěnou holi, vypadal, že má snad v plánu kleknout si k nám na svých vratkých nohách. Naštěstí ho zastavila Willova máma, která přiběhla až z druhé strany knihkupectví. Podala nám oběma ruku a v očích měla směsici starosti a pobavení. To se jí však

177

rychle vytratilo z tváře, když zjistila, že na zemi ležela várka nových, čerstvě vydaných knih. Rychle jsem nabízenou ruku přijala a jala jsem se sbírání knih.

Díkybohu to nevypadalo, že by nějaká z nich byla poškozená. Will vedle mě dělal to samé a ukládal knížky do poliček, kde původně měly skončit. Tváře mi hořely a nejradši bych se v tu chvíli, a i teď, když na to vzpomínám, propadla do země. Zamumlala jsem k němu kostrbatou omluvu a když jsme vyskládali zpátky všechny převrhnuté knihy, co nejrychleji jsem se vypařila.

Mám pocit, jako by se to stalo strašně dávno, a ne jen před pár dny. Předtím jsem neměla ani tušení o nějakých Poutnících nebo Stínech. A jiný svět, kde mrtví ožívají? Ještě před pár hodinami bych se vám vysmála a byla bych si naprosto jistá, že jste se zbláznili.

Ale teď? Teď už ani nevím, čemu věřím. Will by mi sice mohl lhát, ale proč by to dělal? A sen, nebo spíš noční můra, to bohužel nebyla. O tom jsem se přesvědčila hned několika ostrými štípnutími.

Z těch nových informací, zjištění a nekonečna otázek mi jde hlava kolem. Je toho na mě moc. Musím zjistit, co všechno je pravda, a co jsou jen moje vyfantazírované představy. Co nejdřív, nejlíp hned zítra ráno, zajdu do knihkupectví a promluvím si s Willem…

,,Zlato, večeře!“ zavolá na mě mamka z kuchyně. Vytrhne mě tím z přemýšlení a já se odvrátím od okna. S chlupatými papučemi na nohách se šourám ke stolu. Pohledem zavadím o svůj odraz v zrcadle.

Na nohách mám natažené černé legíny, ke kterým jsem si vzala volný, vínový pletený svetr, dosahující mi až ke stehnům. Je to jeden z mých oblíbených, což je na tom chudákovi už trochu znát. Zlatě blonďaté vlasy mám sepnuté v nízkém rozcuchaném drdolu, ze kterého už mi stejně několik kratších pramenů vyklouzlo. Nos mám poprášený nenápadnými, světlými pihami a oči…

Oči byly vždycky mojí největší zvláštností. Levé s barvou medově hnědé, pravé v odstínu modři ledu.

Už jsem si zvykla, že na mě kvůli tomu děti, ale někdy i samotní dospělí, často zírají. Vždycky jsem si přála mít nudně normální oči, abych se tomu vyhla. Nikdo z mé rodiny ani kamarádek to nechápal, pořád mě ujišťovali, že jsou moje oči krásné a výjimečné. Teda až na dědu. Ten měl jako jediný další člověk, kterého jsem znala, taky oči dvou barev. Oříškově zelenou a světle šedou, která mi občas na slunci připomínala tu moji.

Když vtom mě cosi napadne. Co když ty oči mají něco společného s cestováním do Bezčasí? Děda byl stejně jako já Poutník, a stejně jako já měly jeho oči dvě barvy. Pokud by to byla pravda, buď dědův otec nebo matka by taky musel mít dvoubarevné oči. Musím se babičky Heather zeptat, jestli po nich náhodou nezbyly fotky, abych si mohla svou teorii ověřit.

Po tváři se mi rozlije spokojený úsměv. Mám takové tušení, že jsem na něco přišla. Je to sice malá bezvýznamná kapka v rozbouřeném moři, ale aspoň něco.

177

Už se chci odtrhnout od zrcadla a pokračovat dál, když se něco stane. Mám pocit, jako by mi v mém modrém oku něco zaplálo. Jakýsi stříbrný plamen. Hlavu mi prořízne ostrá bolest, až musím zavřít oči. Mám pocit, jako bych se tříštila na miliony malých kousků. Mělce dýchám a čekám, až to utrpení zmizí. Stojím tam tak několik desítek vteřin, než řezavá bolest povolí dost na to, abych mohla otevřít oči. Poslední vlny bolesti odejdou spolu s mými třesoucími se nádechy.

Pomalu obrátím pohled zpátky. Upřeně si pohlížím do očí a napjatě čekám, jestli se ten oheň objeví znovu. Nic. Potřesu hlavou, musím si pročistit myšlenky. Máma na mě z kuchyně znovu netrpělivě zavolá. Zklamaně se odvrátím a přejdu průchodem mezi obývákem a kuchyní.

Nevím, co jsem to spatřila, ale nahnalo mi to strach. A zoufale si přeju, abych si to jen představovala, protože kromě mých planoucích očí už mám hodně věcí, nad kterými potřebuju přemýšlet.

Na stole u protější stěny už jsou nachystané talíře a příbory. Uprostřed stojí váza, jako obvykle naplněná vřesem, a po jejích stranách jsou rozložené dva hrnce. Svalím se na své oblíbené místo u zdi. Začichám. Dneska to vypadá na boloňské špagety. Mňam. Aspoň něco dobrého.

Odhrnu si vlasy z obličeje a setkám se s tátovým pohledem, sedícím naproti mně. Má zamyšleně nakrčené obočí, naštěstí se však zdá, že se dívá jen někam do prázdna, a ne přímo na mě. Sklopím pohled zpátky k váze a vřesu. Jelikož už u stolu sedíme všichni, máma se zvedne ze židle a odklopí pokličky od obou hrnců. Nemýlila jsem se, vážně to jsou moje oblíbené boloňské špagety.

Postupně si nandáme jídlo a všichni kromě mě si to navrch posypou sýrem. ,,Barbaři," zamumlám s lehkým úsměvem na rtech svoji klasickou hlášku. Ostatní mi úsměv oplatí a pak se pustíme do jídla. Babička, usazená nalevo od mého místa, s rodiči pokračuje v již načaté konverzace o našich dalších výletech po Irsku. S mamkou sedící naproti ní si spokojeně přizvukují a házejí nejrůznější nápady na procházky. Taťka se občas připojí s poznámkou o tom, jak je dané místo daleko, a Henry jen tiše poslouchá a nepřítomně si namotává špagety na vidličku. Já se usilovně snažím nějak zaměstnat, přerušit všechny ty zběsilé myšlenky proudící mi v hlavě. Že jsem svoji porci dojedla si všimnu, až když vidlička zaskřípe o prázdný talíř.

Překvapeně potřesu hlavou a chci si ještě trochu přidat, když se setkám pohledem s Henrym. V očích mu září několik osamocených slz a koutky má svěšené dolů. ,,Henry?" vydechnu překvapeně. ,,Henry, děje se něco? Jseš v pohodě?" zeptám se starostlivě. Tím upoutám pozornost babičky i mámy s tátou. Všichni tři stočí k mému bráchovi pohled.

,,Zlato, co se stalo?" řekne máma konejšivým, ustaraným tónem. Henrymu se zachvějí rty a nervózně si mezi prsty promne lem trička. ,,Já… chci tady mít Lea a Blue," vzlykne tiše. Úlevou, že nejde o nic vážného, povolím ramena. Blue a Leo jsou jeho dvě morčata. Od doby, kdy si je před dvěma roky pořídil, bez nich nikdy nebyl víc než dva týdny.

177

,,Ale, zlato,“ pronese máma a obejde tátovu židli, aby bráchu objala. ,,Je mi líto, že je tady nemůžeš mít, ale přece víš, že to bohužel nešlo. Ale neboj, teta Lucy se o ně dobře stará a oni se určitě mají dobře.“ Henry přikývne. A jedna opuštěná třpytivá slza mu konečně sklouzne po tváři.

Hlavu mi znovu zasáhne ta stejná prudká bolest. Zavřu oči. A když je znovu otevřu, už před sebou nevidím tátu s mámou, ani Henryho. Před očima se mi odvíjí nějaký obraz.

Stojím v místnosti se stěnami natřenými nabílo, přede mnou je postavené nemocniční lůžko, a na něm bezvládně leží člověk. Je to starý pán s jemnými bílými vlasy a kůží zvrásněnou dlouhým životem. Oči se mu slabě zachvějí a když se otevřou, upřou se na ženu sedící vedle postele. Ona má stejně jako on vlasy prošedivělé stářím, a ve velkých modrých očích se jí odráží jediné – láska. Roztřeseně tomu muži stiskne až příliš hubenou ruku a po tvářích se jí skutálí slzy. Pohled od sebe ale neodtrhnou. Muž se na ni jemně, láskyplně usměje a žena mu to opětuje. Žena něco řekne a rozechvěle mu položí ruku na tvář. Neslyším to, nejde to, ale když bělovlasý pán pohne rty, jsem si jistá, jaká slova si to vyměňují. Jak se na toho muže dívám, další uvědomění mě zasáhne jako ledová vlna.

Já ho poznávám. Poznávám ty oči, rty, i znamínka na krku. Šokovaně klopýtnu vzad. Ne, ne, ne. Prosím, ne. To přece nemůže být on. Ale hluboko v sobě to vím. Sice znám to mladší, dětské já tohoto starého muže, ale pořád je to on. Je to můj mladší bratr. Je to Henry. Nemám ponětí, jak jsem se sem dostala, a proč tu musím být a přihlížet téhle chvíli, ale touto skutečností jsem si jistá.

Chci se od toho výjevu odvrátit, nebo aspoň zavřít oči, ale nejde to. A tak tomu všemu jen tiše přihlížím. Postarší žena zašeptá poslední, mně neslyšitelná slova a tvář jí zmáčí další slzy. Palcem jemně pohladí Henryho tvář a tělo se jí otřese hlubokým vzlykem. I přes to všechno se na něho usměje, a Henry jí ten úsměv oplatí. Oba, stejně jako já, ví, že jsou to jejich poslední úsměvy, které si v tomto životě vymění.

Muži se zatřepotají víčka, slabě, jako motýlí křídla. A když spatřím, že se jeho hruď přestala nadzvedávat, vím, že jeho oči už se znovu neotevřou. Žena, s dlaní stále položenou na jeho tváři, propukne v hluboký, zarmoucený pláč.

V tu chvíli se výjev přetrhne a já znovu sedím u stolu v kuchyni. Prudce zamrkám, abych se ujistila, že jsem opravdu zpátky. Všichni, včetně Henryho, jehož tváře už jsou zase suché, na mě upírají zmatený, lehce vyděšený pohled. ,,Violet? Stalo se něco?“ zeptá se mě táta.

Hlas má však podivně tlumený a jeho slova mi jen šeptavě proklouzávají kolem uší. Jako ve snu se na ně dívám, skoro ani nevnímám, že jsem se vrátila. Pořád musím myslet na to, co jsem viděla. *Mrtvý, mrtvý, mrtvý*, rozléhá se mi v hlavě jako ozvěna. Nejistě vstanu a zapotácím se. ,,Já… omluvte mě,“ zašeptám a rozběhnu se do pokoje. Babička s rodiči na mě něco volá, ale já je neslyším. Nechci slyšet. Už nemůžu.

Prudce za sebou zabouchnu dveře a roztřeseně otočím zámkem. Vydám se ke dvoupatrové posteli v rohu setmělé místnosti. Sednu si na spodní palandu a odsunu se co nejdál do rohu,

177

až na zádech ucítím chladivou zeď. Jediné, co ozařuje můj a Henryho pokoj, je tlumené světlo měsíce, nesměle pronikající přes tenké zatažené závěsy. Obejmu si skrčená kolena rukama.

V hlavě mám dusivé prázdno. Nemůžu přemýšlet, soustředit se. Pořád myslím na poslední okamžiky toho bělovlasého pána. Henryho okamžiky. Vidím to stále dokola, jako na zaseklém gramofonu. Nádech. Výdech. Snažím se zhluboka dýchat. Soustřeď se, přikazuju si v duchu. Nebo to možná říkám nahlas, nevím. Nádech, výdech. Uvědomím si, že se třesu.

Na zamčené dveře klepají ruce. Strachující se hlasy na mě mluví, ptají se na něco. Jestli jsem v pořádku. Jsem v pořádku? Možná. Ne. Ani nevím. Trhaně se natáhnu k nočnímu stolku a zvednu z něho svůj telefon. Ruce mi samy od sebe naťukají heslo a pak otevřu kontakty. Komu chci volat? Žádná kamarádka by mě nepochopila.

Scroluju až dolů, kde mi zrak padne na jedno jméno. Will Johnson. Ani si nepamatuju, že bychom si vyměnili čísla. Prst mi samovolně stiskne tlačítko volat. Co mu chci říct? Musím se uklidnit. Snažím se pravidelně dýchat, zatímco mobil vyzvání.

S každým dalším výdechem se postupně víc a víc zklidňuju. Hlava se mi pročišťuje a přestanu se třást. Snažím se nenechat se pohltit všemi těmi myšlenkami a soustředím se jen na plynulé nádechy a výdechy. Uvědomím si, že na dveře už nikdo nebuší a hlasy se ozývají z větší dálky, jako by si šli zpátky sednout do kuchyně. Znovu upřu pohled k svítící obrazovce. Pořád to nikdo nezvedá a já už to chci vzdát, když někdo konečně hovor přijme.

,,Haló, Violet? Jsi to ty?“ ozve se tlumený hlas. Will. Konečně můžu někomu všechno povědět. Úlevou svěsím ramena. ,,Ahoj. Jo, to jsem já. Promiň, snad neruším?“ vyrazím ze sebe přiškrceně. Najednou nemám tušení, kde začít. ,,Ne, v pohodě. Teprve jsme dovečeřeli.“ Odmlčí se, čeká, až vyklopím, proč mu volám – zkontroluju čas na mobilu – v osm večer. Já ale nějak nenacházím slova, jak mu všechno popsat.

Dlouze se nadechnu, když se mi z úst vydere tichý vzlyk. Fajn. Tolik k nově nabytému klidu. ,,Viv? Co se stalo? A nic nevynechávej,“ ozve se Will. Tón má ustaraný, jako by mu na tom vážně záleželo. Postrčí mě to k tomu, abych mu to fakt vyklopila.

Párkrát se roztřeseně nadechnu, a pak spustím. Popíšu mu ten stříbrný plamen v očích, tu bolest hlavy i to, jak jsem smrt toho pána viděla, když jsem si všimla Henryho slzy. Nevynechám jediný detail, i když celý ten příběh dokončuju s roztřeseným hlasem a slzami proudícími po tvářích. Trhaně se nadechuju a zavřu oči, když v tichu čekám, co na to řekne Will.

,,Pane bože, Violet,“ povzdechne si po dlouhé odmlce. ,,Je mi strašně líto, že jsem tě na to nemohl nějak připravit. Promiň,“ zopakuje. ,,Ne, ne, to je v pohodě. Ty za to přece nemůžeš,“ pronesu roztřeseně.

,,A Wille?“ zeptám se ještě. Potřebuju to vědět. „To, co jsem viděla… to je reálný? Vážně jsem spatřila to, co se v budoucnosti stane? Uviděla-“ trochu se zarazím, „uviděla jsem smrt mýho bráchy?“ Oči nechávám pevně zavřené. Bojím se, co mi na to řekne, zároveň to ale musím vědět. Will se jednou, zhluboka nadechne. Je mi to jasné ještě dřív, než mi odpoví.

177

,,Ano. Bylo to skutečný.“ Nějaká zeď ve mně se protrhne a já se naplno rozpláču. Nepřemýšlím nad tím, že na druhém konci telefonu stále je Will, že všechny ty vzlyky slyší. Myslím jen na jediné. Viděla jsem Henryho smrt. Ta pravda mi duní v hlavě a na nic jiného nenechává prostor. Uvnitř jsem to tušila, věděla jsem, že ten výjev bude pravdivý, jen jsem si to nechtěla přiznat. Když to ale Will řekl nahlas, naplno jsem si to uvědomila.

Tělem mi otřásají vzlyky a já si přitisknu ledovou dlaň na pusu. Nechci, aby mě zaslechli rodiče s Henrym a babi. Na jejich vyptávání a nic netušící otázky bych neměla energii. Okolní tma mě halí jako tišivý plášť a já jsem za ni snad poprvé v životě vděčná.

Myslí mi však stále zběsile prolétávají otázky. *Znamená to tedy, že mám nějakou schopnost spatřit smrt ostatních lidí? To ji jako uvidím vždycky, když se někdo rozpláče? Nebo se ta schopnost dá ovládat, abych smrt neviděla úplně pokaždé? Spustí se to, jenom když uvidím něčí slzu, nebo jsou i nějaké jiné spouštěče?* Už ani nemám sílu nad tím přemýšlet. Jsem tak vyčerpaná, že bych si nejradši hned teď lehla a spala. A až bych se probudila, zjistila bych, že to všechno byl jen sen, a žila bych si dál svůj normální spokojený život. Smutně se té hezké představě zasměju. Co bych dala za to, aby se mi nic z tohohle nestalo…

„Viv? Jsi tam ještě?“ Poklidný závoj ticha rozřízne Willův hlas. Trhnu sebou, zapomněla jsem, že si s ním ještě pořád volám. Odtáhnu ruku od obličeje. Hluboké vzlyky už odezněly, teď už mi jen stéká pár slz po mokrých tvářích. Rukávem vínového svetru si je otřu a co nejtišeji se vysmrkám do kapesníku položeného vedle postele. Párkrát se roztřeseně nadechnu a až pak Willovi odpovím.

„Jo, jsem tady. Promiň, trochu mě to vzalo.“ „Jasně, to chápu.“ Oba se odmlčíme, ani jeden nevíme, co říct. Tváře mi zahoří, když si uvědomím, že mě celou tu dobu slyšel. „A nechtěla bys přijít hned zítra ráno za mnou do knihkupectví? Všechno bych ti to vysvětlil a ty bys třeba pak neměla tolik otázek, kterých se vsadím, že máš už teď plnou hlavu.“

„Jo, to by bylo fajn. Otevíráte v devět, že?“ ujistím se. Při pomyšlení, že bych se zbavila většiny těch neodbytných otázek, se mi trochu uleví. „Ano, pamatuješ si to správně.“ Skoro cítím Willův úsměv.

„Tak já tam teda po té deváté budu, jo?“ „Dobře, Viv,“ souhlasí a když uslyším tu přezdívku, nálada se mi zase o malý, nepatrný kousek zlepší. „Tak… ahoj a uvidíme se zítra,“ řeknu tiše, abych to náhle zrozpačitělé ticho mezi námi nenatahovala. „Ahoj,“ rozloučí se se mnou Will. Když už mám prst skoro na tlačítku k ukončení hovoru, Will ještě rychle vyhrkne: „Zkus se tím moc netrápit, Violet. Není to tvoje vina.“

Nestihnu mu na to nic říct, protože hovor rychle ukončí. Zůstanu v tichu sedět, obklopená jen tmou a svými myšlenkami. Soustředím se na tlak zdi na mých zádech a na hluboké, pravidelné dýchání. Snažím se nezačít znovu panikařit. Nenechat se přemoct neustávajícími otázkami, na které neznám odpověď. Zatím je neznám, připomenu si. Zítra na všechno dostanu odpovědi. Musím těch pár hodin nějak zvládnout.

Pro jistotu si ještě jednou otřu oči a když cítím, že jsem připravená, opatrně se vyhrabu z postele. Přitisknu si ruku na čelo, když mi v hlavě zatepe prudká bolest. To bude zítra

177

zajímavé vstávání. Spravím si rozčepýřené vlasy a odhodlaně se narovnám. S mobilem v ruce přejdu ke dřevěným dveřím a zhluboka se nadechnu. Otočím zámkem a vyjdu do obýváku.

Z kuchyně sem proudí ostré zlatavé světlo. Chvíli musím mhouřit ztěžklá víčka, než mi zrak přivykne na takovou změnu. Váhavě se vydám k osvětlenému pokoji. Doufám jen, že můj obličej hned na první pohled neprozradí, čím jsem strávila většinu posledních několika minut.

„Á, tady jsi, Violet," zahlaholí až přehnaně hlasitě táta. Všechny hlavy se na mě upřou a zkoumavě skenují každý detail. Hned se té nepatné naděje vzdám. Nervózně se ošiju a přiměju se k drobnému úsměvu. Pak se beze slova usadím zpátky na svoje místo.

„Všechno v pohodě, Vivi?" zeptá se mě tiše máma. Setkám se s jejím starostlivým pohledem a neurčitě pokývnu. Drásá mě, že jim nemůžu nic říct. Byla by to neskutečná úleva, moct si na to všechno vyslechnout jejich názor a nechat si poradit. Potřebuju se o tu tíhu, která mě ovinula jako těžká deka, s někým podělit...

Vytrvej, ještě chvíli to udrž v sobě, napomenu se v duhu. Zítra ráno to všechno můžeš povědět Willovi. Mámě, tátovi, a babičce s Henrym to ale přece nemůžeš říct.

Když se na ně všechny znovu podívám, postupně zadupávám tu potřebu někam do odlehlejší části mého mozku. Trochu uvolním napjatou pozici ramen a snažím se dělat, jako by se mi v hlavě neodehrávala divoká bouře.

Kolem mě plyne nezávazný hovor, přestože zachytím ještě několik starostlivých pohledů od obou rodičů. Jsem si vcelku jistá, že mě později mamka odchytí a bude se mě vyptávat, co se stalo. Henry mě jako obvykle přehlíží a k emocím okolo sebe je naprosto nevšímavý.

Natáhnu se pro skleničku s vodou a napiju se z ní. Nejradši bych už šla spát, ale nepsané pravidlo u našeho stolu zní: Od jídla se neodchází, dokud k tomu nesvolí dospělí. A tak jen čekám, netrpělivě podupávám nohou a modlím se, aby už tu konverzaci proboha ukončili.

Po několika nekonečných minutách, které by ale klidně mohly být i hodiny, se rodiče konečně zvednou od stolu. Rychle vystřelím ze židle a nahrnu se do koupelny dřív, než to stihne můj bratr. Nechám ze sebe horkou vodu smýt všechnu špínu dneška, a když ležím v čistém pohodlném pyžamu v posteli, cítím se trochu líp. Zavrtám se hlouběji do vyhřáté peřiny. Měsíční paprsky mi sklouzávají po tváři a já se jimi nechám ukolébat ke spánku.

Načrtnu další čáru, a na konci ji trochu zaoblím. Skica pomalu začíná připomínat obrys. Obrys nějakého tmavého, hrůzu nahánějícího stvoření. Pokračuju v kresbě, v pokoji se ozývá jen svištění tužky o papír. Ten poklidný, rychlý zvuk je taky to jediné, co slyším v hlavě. Žádný hukot myšlenek ani nekonečné otázky. Jen tohle. Maluju odjakživa, vždycky mi to přinášelo jen útěchu a nekonečný klid. Jakýkoli problém, kterým jsem se zevnitř užírala, jsem ztvárnila na papír. A pokaždé, když jsem dokončovala další a další kresbu, jsem se cítila uvolněněji, lehčeji. Tuhle noc mě ze spánku vytrhla noční můra. Třásla jsem se ještě

177

několik minut potom, tak jsem se rozhodla vzít do ruky tužku, a vyřešit to tím jediným způsobem, který znám. Kresbami jsem zaplnila už tři stránky a pořád cítím, že ve mně něco temného a hrozivého zůstává. A tak maluju dál, vyplňuju stránky svými emocemi a strachy a doufám, že to pomůže.

Ráno mě vzbudí zvuky připravované snídaně. Do nosu mě udeří vůně míchaných vajíček a já s námahou otevřu oči. Cítím se jako přejetá náklaďákem. Oči mám ztěžklé a když se na posteli posadím, v hlavě se mi ozve prudká bolest ze včerejška. Jen teď je snad ještě horší.

Zaúpím a převalím se na bok. Budík opřený o zeď hlásí, že je minuta před čtvrt na devět. Vypnu nevyužitý časovač nastavený na čas o šest minut později a pak se šnečím tempem vyhrabu z postele. V polospánku málem sjedu po dřevěných schůdkách, ale naštěstí se udržím.

Henry už se taky pomalu vyvaluje z postele, a tak přejdu k oknu a rozhrnu závěsy. Ostré světlo mi skoro propálí sítnici. Znovu zaúpím a připlesknu si ruku na tepající čelo. Skvělý start do nového dne.

Když se od toho jasu odvracím a můj mozek se pomalu probudí k životu, všechny vzpomínky mi naráz naskočí. Ztuhnu uprostřed kroku a s hrůzou si vybavuju každý detail. Vzpomenu si však i na to, že se mám v devět setkat s Willem, a tak se dám znovu do pohybu. Otázky už se mi v hlavě nevalí jedna přes druhou, spíš vyčkávají v pozadí, jako by věděly, že na ně zanedlouho dostanu odpověď.

„Dobré ránko!“ pozdraví mě mamka s tátou, právě vycházející z ložnice naproti mně. „Dobré,“ řeknu o poznání méně nadšeněji, a přitom si vybírám ospalky z očí. „Mami, neměla bys náhodou Paralen? Dost mě bolí hlava,“ zeptám se, když společně vcházíme do kuchyně.

U linky stojí babička Heather s růžovou zástěrou, servírující každému na talíř velkou porci míchaných vajíček s rohlíkem. Vesele se na nás usměje a oplatí nám naše pozdravy.

„Jasně zlato, někde bude. Podívám se ti,“ pohladí mě máma po hlavě a následuje mě do koupelny. Mezi tím, co si umývám obličej, se přehrabuje ve skříňce nad prádelním košem. Podá mi jeden malý prášek a když si sedneme ke stolu, hodím ho do sebe a rychle ho zapiju vodou. Babička před nás položí zaplněné vonící talíře a mně jako v odpověď zakručí v břiše. Jen co se všichni ostatní usadí, dám se do jídla.

„Je to moc dobrý, babi,“ pochválím babičku s plnou pusou. „Fuj, vždyť je ti vidět až do krku,“ otřese se znechuceně Henry. Ignoruju ho a pokračuju v jídle. Když městská zvonice hlasitým bimbáním ohlásí půl deváté, rychle do sebe naházu poslední sousta. Poděkuju babičce za snídani a nádobí vložím do myčky. Chci se vydat do pokoje pro oblečení, když mě zastaví tátův hlas: „Kam tak spěcháš, Violet? Máš někam namířeno?“

A jo, sakra. Úplně jsem se jich zapomněla zeptat, jestli můžu za Willem vůbec jít. „No,“ otočím se k nim pomalu, „já jsem vám to vlastně zapomněla říct, ale s Willem jsem se domluvila, že se za ním v devět stavím v obchodě. Nevadilo by to?“ Táta s mámou si mezi

177

sebou vymění krátký pohled. „Dobře, můžeš jít. Ale nejpozději na oběd buď doma, ano? Hned po obědě vyrážíme na výlet, tak se tam nezapomeň.“ Babička se pro sebe vědoucně usměje. Už několikrát se mě vyptávala, jestli mezi mnou a Willem není něco víc. Mám pocit, jako by v to snad tajně doufala, nebo co. Každopádně, teď se v důvodu, proč za ním chci jít, šeredně spletla.

„Děkuju!“ Rychle je ještě oba obejmu a pak si odběhnu do pokoje pro oblečení a ručník. Vlítnu do koupelny a snažím se co nejrychleji umýt, protože pyžamo jsem v noci kvůli tomu snu slušně propotila. Vyskočím ze sprchy těsně před tím, než zvon stihne odbít tři čtvrtě. Hodím na sebe volné džíny, tričko a k tomu světle modrou mikinu. Vlasy si nechám rozpuštěné, jen si je ještě několikrát projedu kartáčem. Vyčistím si zuby a pak vběhnu zpátky do pokoje, kde jenom popadnu telefon a zamířím ke dveřím. Nakonec se ale ještě vrátím i pro skicář, schovaný pod polštářem. Kdo ví, třeba se mi bude hodit.